

MÍR LZE VYKOUPIŤ JEN SMRTÍ

MLADÁ DÁMA

OD BESTSELLEROVÉ AUTORKY NEW YORK TIMES

EVELYN SKYE

M L A D Á D Á M A

E V E L Y N S K Y E

Všem statečným duším, které se odvažují změnit svět.

ELODIE

INOPHE BYLO TÍM místem, kde se svět otáčel naopak. Zatímco všude jinde docházelo k pokroku, pusté Inophe se propadalo hlouběji a hlouběji do minulosti. Sedmdesát let sucha změnilo nevelká orná pole vévodství v nekonečné písečné duny. Lidé sklízeli vodu ze svých kaktusových zahrad a přežívali z výměnného obchodu – kus domácí tkaniny za opravu plotu, tucet vajec za dryák proti bolesti zubů a výjimečně dokonce kozu výměnou za malý pytel vzácné, dovozové mouky.

„Navzdory tomu všemu je to krásné místo,“ prohlásil vévoda Richard Bayford ze hřbetu koně. Dojel až k okraji náhorní plošiny s výhledem na měkkou hnědou krajinu, sem tam narušenou štíhlými větvemi železných stromů a žlutými květy akácií. Byl to vysoký a šlachovitý muž, s tváří pomačkanou čtyřmi a půl desetiletími pod spalujícím sluncem.

„*Díky tomu všemu* je to krásné místo,“ opravila ho jemně jeho dcera Elodie, jedoucí vedle něho. Co jí paměť sahala, pomáhala mu se správou

vévodství Inophe a jednoho dne měla zdědit roli správkyně ona. Bylo jí to předurčeno už od jejího narození před dvaceti lety.

Lord Bayford se uchechl. „Jako vždy máš pravdu, holubičko moje. Inophe je krásné *díky všemu*, co v něm je.“

Elodie se usmála. Pod plošinou vyskočil ze stínu pouštní vrby fenek a rozběhl se za něčím – pravděpodobně za pískomilem nebo ještěrkou – co se schovávalo vedle u balvanu. Směrem na východ se zvedaly a klesaly zvlněné duny, hory písku spadající ke třpytícímu se moři. Dokonce i suché vedro na Elodiině kůži pro ni bylo jako objetí na uvítanou od starého přítele.

V houští za nimi něco zašustilo.

Objevil se muž s holí v ruce. „Omlouvám se, lorde Bayforde.“ Po chvíli se vynořilo jeho stádo vousatých šedých pouštních koz. Ukusovaly květy a trnité stonky ostnatých květin a polykaly je vcelku. Kéž by lid Inophe měl taky tak silné dásně a ocelové žaludky, to by se mu v nepřívznivém klimatu přežívalo o mnoho snadněji.

„Dobrý den, lady Elodie.“ Pastýř smekl potrhaný klobouk a sklonil hlavu. Vévoda a Elodie sesedli ze svých zvířat.

„Jak ti můžeme pomoci, Immanueli?“ otázal se lord Bayford.

„Ehm, Vaše Výsosti... Můj nejstarší syn, Sergio, se má ženit a bude pro rodinu potřebovat novou chalupu. Doufal jsem, hm, že byste mohl...“

Než se z Immanuelova odmlčení mohla stát trapná chvíle, lord Bayford se chopil slova. „Potřebuješ stavební materiál?“

Immanuel si pohrával s pastýřskou holí, ale pak přikývl. Podle inophské tradice dávali otcové synům na svatební den nové domovy, zatímco matky dcerám odkazovaly ručně šitá roucha. Desetiletí těžké chudoby ale způsobila, že staré způsoby bylo těžší a těžší udržovat při životě.

„Bude mi ctí poskytnout materiál pro Sergiovu chalupu,“ prohlásil lord Bayford. „Potřebuješ pomoc i s její stavbou? Tady Elodie se zvlášť vyzná v budování slunečních studní.“

„Pravda,“ přisvědčila. „Taky umím vykopat latríny, které budou Sergio a jeho žena potřebovat, až se napijí vody, co ve slunečních studních nasbírají.“

Immanuelovy oči se nevěřicně rozšířily.

Elodie si pro sebe tiše zaklela. Bohužel měla nadání říkat ve špatné chvíli ty nejhorší věci. Když se dostala do nějaké společnosti a zvlášť pokud se čekalo, že má *ona* něco říkat, vždycky úplně zkameněla – ztuhla jí ramena, vyschlo jí v puse a všechny smysluplné myšlenky se sesypaly jako knížky ze zhroucené poličky, takže pak vyhrkla to první, co skončilo na vrcholu té hromady knih. A to bývalo téměř nevyhnutelně něco naprosto nevhodného.

To ovšem neznamenalo, že by si jí lidé nevážili. Poddaní ji uznávali pro její oddanost Inophe. Elodie jezdila každý týden po několik dní od jedné nájemní chaty k druhé a vyptávala se rodin, co potřebují. Pomáhala se vším od budování pastiček na krysy u kurníků po předčítání pohádek o princeznách a dracích dětem a milovala každický okamžik toho všeho. Pro tohle byla vychovaná. Jak říkala její matka, dávat sebe sama druhým je ta nejvznešenější obět.

„Elodie tím myslí,“ spustil honem lord Bayford na vysvětlenou, „že se neštítí si zašpinit ruce.“

To je dobře, že dosud stále ještě vládne otec, pomyslela si Elodie. Jednoho dne se stane vévodkyní tohoto kraje. Prozatím pro ni ale bylo úlevou, že na vévodství dohlížel charismatický Richard Bayford.

Elodie na půl ucha naslouchala konverzaci, zatímco Immanuel vykládal, kolik dřeva a hřebíků bude potřebovat, ale natočila se tak, aby mohla hledět napříč prašnou krajinou k otevřeným vodám za ní. Už když byla malá, ji moře uklidňovalo, a jak se soustředila na pohyb vln, lesknoucích se pod zářícím sluncem, celá ta ostuda kvůli poznámce o latrínách ji hned pálila o něco méně a začínala se jí uvolňovat ramena.

S úlevou vydechla.

Možná byla v minulém životě mořeplavec. Nebo racek. Nebo dokonce vítr. Elodie sice zasvětila každý den práci pro dobro Inophe, ale večery trávila sněním o tom, jaké by to bylo plavit se po oceánech. Ráda sedávala v místních putykách, poslouchala příběhy námořníků z dalekých krajů – jaké svátky v jiných královstvích slavili a jaké měli zvyky. Jak jejich země vypadají, jaké tam mají počasí. Jak se jim žije, jak milují a též i jak umírají. Elodie sbírala ty námořnické historky stejně, jako si straka schraňuje lesklé knoflíky. Každý příběh pro ni představoval cenný poklad.

Jakmile se Immanuel dobral konce seznamu materiálů na Sergiův nový domov a odešel i se svými kozami, lord Bayford se přidal k Elodii na okraji plošiny. Dívali se spolu směrem k obzoru, když vtom jim připlula do výhledu malá tečka.

Elodie zmateně naklonila hlavu. „Co myslíš, že to je?“ Ještě nenastalo období, kdy se inophské obchodní lodě vracely ze zámoří s tolik potřebnými zásobami obilí, ovoce a bavlny.

„To se dá zjistit jen jedním způsobem,“ usmál se lord Bayford, vylezl na koně a mrkl dolů na svou dceru. „Kdo bude v přístavu poslední, musí kopat Sergiovy latríny!“

„Otče, já nebudu závodit –“

Ale to už se hnál dolů z plošiny.

„Podvodníku jeden!“ vykřikla za ním a vyskočila na vlastní zvíře.

„Jinak stejně nemám šanci vyhrát,“ zavolal na ni přes rameno.

A Elodie se rozesmála a vyrazila za ním, protože věděla, že to je pravda.

VLAJKY LODĚ SVOU sytě šarlatovou barvou a zlacenými okraji dávaly najevo bohatství a zlatý drak na přídi se pyšně leskl. Důstojníci na palubě na sobě měli sametové uniformy s jemným zlatým vyšíváním kolem každého knoflíku a manžety. Dokonce i obyčejní námořníci nosili na hlavách temně rudé barety s veselým zlatým střapcem.

Oproti tomu inophský přístav byl pokrčený jako unavený stařec, celý polámaný a šedivý, molo ošlehané počasím a rozleptané od soli a slunce. Jeho kůly sestávaly více z přísátých svijonožců než ze dřeva a s úderem každé vlny hlasitě vrzaly, jako prastaré kosti stěžující si na vítr a mokro.

Byl to ale poměrně velký přístav, Inophe by totiž bez námořního obchodu neuživilo svoji populaci. Vévodství oplývalo dvěma přírodními zdroji – gumou z akáciových stromů a ložisky guána, vysušeného ptačího trusu, které se používá jako hnojivo – a na oplátku za ně dostávalo tolik ječmene, kukuřice a bavlny, že z toho lidé jakžtakž vyžili.

Elodie trávila stejný díl života v suchém vnitrozemí jako tady na molech, kde zpracovávala doklady o vývozu a dovozu a pochyťovala od obchodníků útržky nových jazyků. Barvy téhle lodi jí ale nic neříkaly, stejně jako erb jejích pasažérů: zlatý drak svírající v jednom pařátu snop pšenice a v druhém hrozen nějakých bobulí nebo možná hroznového vína. Když Elodie k doku dorazila, lord Bayford tam už čekal.

Hluboce si vydechla. „Fajn, vyhráls. Dobře, že jsem už tak jako tak plánovala Sergiovi ty latríny vykopat.“

Mávl nad tím rukou. „Teď řešíme důležitější věci. Elodie, rád bych ti představil Alexandru Ravellu, velvyslankyni království Aurea.“ Otec ukázal na upravenou ženu kolem padesátky v šarlatové sametové uniformě a s třírohým kloboukem na hlavě. „A poručice Ravello, rád bych vám představil svoji starší dceru, lady Elodii Bayfordovou z vévodství Inophe.“

„Potěšení je na mé straně,“ pronesla poručice Ravella dokonalouingleterštinou, jedním z běžných jazyků, které se používaly v mezinárodním obchodu, a zároveň úředním jazykem Inophe. Sundala si klobouk a odhalila stříbrné vlasy stažené dozadu v úhledném drdolu. Hluboce se uklonila.

Ale Elodie se zamračila. „Obávám se, že nerozumím. Otče, co se děje?“

„Jen to úplně nejlepší, holubičko moje.“ Lord Bayford jí položil kolem ramen ruku. „Odpust', že jsem to před tebou tajil, ale musím se ti přiznat, že už jsem se s poručicí Ravellou před několika měsíci setkal. Když jsme dojednávávali tvé zasnoubení.“

„Mé co?“ Elodie pod vahou otcovy paže úplně ztuhla. Musela se určitě přeslechnout. Něco takového by přece neudělal, napřed by se s ní poradil...

„Vaše zasnoubení, má lady,“ uklonila se znova poručice Ravella. „Vezmete si, budete-li tedy souhlasit, korunního prince Henryho a stane se příští princeznou zlatého království Aurea.“

ELODIE

O OSM MĚSÍCŮ POZDĚJI

DÁMSKÁ MÓDA NEJSOU v žádném případě jenom nějaká cingrlátka a ozdůbky. Loď možná řídil starý kapitán Croat, ale Elodie momentálně ověřovala správnost kurzu skrz noční mlhu za pomoci perleťové spony do vlasů a rákosového pera, ze kterých vyrobila improvizovaný sextant. Za všechny ty roky, kdy měla na starosti dovoz a vývoz proudící skrz inophský přístav, pochytila Elodie od námořníků spoustu informací, tak aby se mohla plavit po mořích alespoň ve svých snech. A teď se nějakou shodou náhod stalo, že k tomu došlo i ve skutečnosti.

„*Cóm visteu*, lady Elodie?“ Po jejím boku se objevil Gaumiot, jeden ze členů posádky. Stejně jako zbytek inophských námořníků mluvil polyglotštinou, směsicí slov z různých jazyků, posbíraných sem a tam na cestách a poskládaných dohromady do volně formulovaného jazyka. Elodie jazyk slýchala v přístavu natolik často, že mu rozuměla, a po dvou měsících na moři jím začínala být schopná sama trochu mluvit.

Jak to vypadá? ptal se jí Gaumiot.

„Ech, *emásia neblíne gruëo*,“ odpověděla. Mlha byla příliš hustá, než aby se skrz ni dalo prohlédnout. Povzdechla si a zasunula si sponu zpátky do kaštanových kadeří.

„Cíl cesty, který nevidíme.“ Gaumiot zavrčel a otočil se zpátky k práci. „To nosí *malseür*.“

Smůlu. Elodie se pro sebe pousmála. Námořníci byli vždycky pověřivá banda. Ale ti nejpopověřivější lidé vždycky vyprávěli ty nejlepší historky a legendy. Nesmírně si cestu ve společnosti posádky užívala. Námořníkům její rozpaky nijak nevadily. Ti, kteří žili a umírali z rozmaru moře, se museli starat o důležitější věci, než je trapnost či duchaplnost konverzace.

Na rozdíl od Gaumiota se ale Elodie do Aureje těšila. Během těch osmi měsíců ode dne, kdy dostala nabídku k sňatku, si s princem Henrym vyměnila spoustu dopisů. Aurejská plavidla byla mnohem rychlejší než inophské lodě a cestu mezi Aurejí a Inophe zvládla za pár týdnů místo měsíců. Henry psal dopisy úhledným, nakloněným písmem a vyprávěl jí příběhy o krásách a hojnosti ostrova, na kterém žil. Elodiiny dopisy zase byly plné historek o jejím lidu a jeho hrdosti, kterou nalézal v práci. A samozřejmě se dlouze rozepisovala o svém nejoblíbenějším člověku na celém světě, o své sestře. Floria byla v současnosti uhranutá složitými bludišti, které pro ni Elodie vyráběla v neobvyklých podobách – jako včelí úl, kojota nebo narozeninový dort, to když Flor oslavila třináct.

Právě po sestřině naléhání se vlastně Elodie odhodlala namalovat pro Henryho bludiště ve tvaru srdce a poslat mu je v posledním dopise, v tom, kterým přijala nabídku k sňatku a ve kterém mu dala vědět, že vyplují do Aureje tak, aby dorazili na zářijovou sklizeň. Samozřejmě by to nebyla Elodie, kdyby vyrobila jen tak nějaké srdce. To její bylo anatomicky přesné.

Zpětně jí docházelo, že to *možná* mohlo vypadat trochu nechutně. Doufala, že Henry též přehlédne její společenské přešlapy, tak jak to dělali námořníci.

Pořád si nebyla jistá, co z toho sňatku bude mít Aurea, ale naprosto přesně chápala, co jím získá Inophe: víc, než co by mohla nabídnout, kdyby zůstala doma, i kdyby se každý den k uzoufání dřela a obětovala zemi celou svou duší. Síla vůle nebyla na uživení celého vévodství dost.

Jako kdyby ji chtěla utěšit, zastudila ji na tváři vlhká mlha. Tím, že na téhle lodi byla, dělala správnou věc. Brzy dorazí do Aureje. Dohoda bude naplněna. Co se týče představy manželství jako takového, byla si jistá, že to nějak zvládne. Na jejích pocitech po pravdě řečeno zase tak moc nezáleželo. Chtěla jen sloužit lidu Inophe.

Přišla k ní poručice Ravella a uklonila se jí. Coby královská velvyslankyně doprovázela Elodii s její rodinou do Aureje.

„Víte, jestli chcete, mohla bych požádat kapitána Croata, aby vám sehnal pořádný sextant.“ Poručice ukázala na Elodiinu sponu do vlasů. Asi byla poblíž a viděla, jak ji Elodie používala.

„To nic, můj je lepší,“ prohlásila Elodie a o zlomek vteřiny později jí došlo, jak nezdvořile to vyznělo. „Omlouvám se, chtěla jsem tím říct, že vím, jak takový improvizovaný sextant funguje, takže, ehm, se nemusíte obtěžovat. Stejně skoro nejsou vidět hvězdy. Ale děkuju vám.“

„Ohromuje mě, že se umíte řídit podle noční oblohy, když jste nikdy předtím nebyla na moři.“

„Ani jsem si nikdy nemyslela, že opustím Inophe.“

„Ne?“ Poručice Ravella naklonila hlavu. „Tak proč jste se učila navigovat podle hvězd nebo jazyky těch, kdo přijeli do přístavu, když jste neplánovala cestovat po světě? Většina lidí se s podrobnou gramatikou neobtěžuje, pokud to nedělá s nějakým vyšším cílem.“

Elodie nejistě přešlápla. Přišlo jí, že Inophe tak trochu zrazovala tím, že kdy chtěla něco víc než jen svůj život tam. Poručice Ravella měla totiž pravdu. Elodie se sice začala učit jazyky obchodníků, aby mohla přístav lépe řídit, ale od jistého okamžiku se je začala učit i sama pro sebe.

„Miluju Inophe a pro svůj lid bych udělala cokoli, i kdybych kvůli tomu nikdy neodrazila od jeho břehů,“ řekla. „Ale musím přiznat, že jsem snila o tom, že bych někdy ty historky námořníků zažila na vlastní kůži. A díky vám teď můžu splnit povinnost vůči zemi a posunout hranice toho, co jsem od života čekala.“

Poručici něco zaškubalo ve tváři. Nebo se jí to možná zdálo, protože ten výraz hned zmizel a nahradil ho odtážitý úsměv. Elodie ho dobře znala, vídala ho u obchodníků z lodí, když nesouhlasili s jejími podmínkami, ale přemýšleli o tom, jak stočit konverzaci jinam.

Nebo se možná Elodie zase dopustila nějakého faux pas. Klidně to mohlo být tak. „Odpusťte mi, jestli jsem řekla něco, co vás urazilo. Nebyl to můj záměr, ale někdy, no –“

Poručice Ravella zavrtěla hlavou. „Ne, má lady. Asi jsem jenom pomyslela na povinnosti, které na vás v roli princezny čekají.“ Velvyslankyně zachovala formální výraz, dost odlišný od nenucených rozhovorů, jež spolu vedly po většinu doby na moři.

„Povinnosti chápu dobře,“ řekla Elodie. „O mě se prosím nebojte. Ujišťuji vás, že ať ode mě Aurea očekává v roli princezny cokoli, udělám to. Pokud nebudu muset někoho okouzlovat svým proslovem.“

Pokus uvolnit atmosféru jí bohužel nevyšel.

„Ovšem, má lady,“ usmála se poručice Ravella nuceně. „Pokud mě omluvíte, zrovna jsem si uvědomila, že musím ještě něco udělat, než přistaneme.“ Rychle se uklonila a pospíšila si do podpalubí ke kajutám.

Elodie si povzddechla. Až dorazí do Aureje, měla by asi mluvit co nejméně. Aspoň dokud nebude po svatbě. Jinak by si to princ Henry

mohl rozmyslet a najít si jinou manželku, která nezačne blábolit pokaždé, když otevře pusu.

Po chvilce se na palubu vyřítla Floria, pohazujíc přitom černými copy. Ve svých třinácti letech překypovala bujarým veselím. Hned se vrhla k Elodii. „Vyřešila jsem to bludiště od tebe!“ vykřikla a zamávala sestře před nosem papírem, který od ní dostala teprve toho dne ráno. „Těmi falešnými východy jsi mě nezmátla.“

Elodie si od ní vzala papír a zkontrolovala ho. Floria doopravdy našla z bludiště ve tvaru lodě správnou cestu ven.

Z podpalubí se vynořila jejich nevlastní matka, lady Lucinda Bayfordová, pečlivě zahalená v šedém vlněném kroji s vysokým límcem. Byla tím typem ženy, který oplývá krásou bronzové sochy. Její povaha se taky podobala soše – ušlechtilá a uhlazená, ale úzkoprsá.

„Bude ta strašná cesta už konečně u konce?“ vzdychla. „Jsme na téhle lodi už šedesát tři dny a já jsem promoklá až na kost.“

„Má drahá,“ zavolal lord Bayford, vylézající po schodech. „Mám pro tebe plášť navíc.“ Přišel k ní a zabalil ji do silné stříbřité tkaniny, lemované kožešinou z fenků.

„Všichni tu pojďme, než se dostaneme do Aureje,“ zamručela lady Bayfordová.

Mlhu najednou prořízl paprsek měsíčního světla. Elodie zalapala po dechu, když spatřila hvězdy. „*Merdú!*“

Lady Bayfordová sebou nad další „neotesanou“ frází, kterou Elodie pochytila od námořníků, trhla. Teď ale nebyl čas starat se o macešiny nervy. Protože pokud se Elodie nemýlila...

„Co se děje?“ chtěla vědět Floria.

Elodie neodpověděla. Popoběhla k lanům a začala šplhat nahoru.

„Okamžitě slez dolů!“ vykřikla za ní lady Bayfordová. „Vždyť ne-umíš plavat! Spadneš a umřeš!“

Elodii pád nehrozil. Celý svůj život lezla po obrovských eukalyptových stromech.

„A námořníci ti uvidí pod sukni!“ dodala lady Bayfordová, jako kdyby bylo dekorum stejně důležité jako Elodiin život.

„Má pod košílkou krátké kalhoty,“ řekla Floria.

Elodie se zasmála. Jako kdyby se tím zmírnil skandál z toho, že žena nechala všem nahlédnout pod šaty. Ale Elodii nic z toho stejně netrápilo. Hlavní bylo to, že –

„*Pari u navio!*“ zavolala na námořníky, když se dostala na vrchol lanoví. „Zastavte loď!“

Starý kapitán Croat, který líně postával u kormidla, se prudce narovnal. „Slyšeli jste dámu!“ vyjel na námořníky. „Zpomalit loď!“

Plavidlo zavržalo, jak se uvolnily napnuté plachty. Zacukaly sebou ve větru a loď zpomalila. Měsíční světlo se opět ztratilo v mlze a pohybovali se naslepo. Na palubě panovalo ticho stejně tíživé jako mlha, všichni zadržovali dech a čekali na to, co Elodii tak poplášilo.

Vtom se vynořily dva obrovitánské stíny, siluety nedaleko od nich. Námořníci natáhli krky.

Tyčily se nad nimi hladové tlamy plné ostrých tesáků.

„Kamenní draci,“ zamumlala ohromeně Elodie. Vyprávěla jí o nich poručice Ravella, značili okraj území Aureje. Vytesané šupiny se leskly vlhkostí, oči z topazů se třpytily v záři měsíce, který opět pronikl mlhou, a z tlam jim jako z fontán crčela voda, skrápěla loď pod nimi kapičkami deště.

„*Malseur*,“ zašeptal Gaumiot a pár dalších námořníků a dotkli se rukou hrudi tam, kde jim pod kůží bila srdce, v gestu, jež je mělo ochránit proti neštěstí.

Ale Elodie se usmála. Draci nebyli skuteční, byli jen fantazie. Tohle nebylo znamení smůly. Jestli to něco značilo, pak to, že je čeká něco ještě výjimečnějšího.

Ze svého místa vysoko v lanoví roztáhla ruce a vítr jí nadul volné rukávy šatů. Na okamžik měla pocit, že by mohla létat. Dvacet let v mrňavém Inophe. Celý život se smířovala s tím, že bude vždy jen poslouchat příběhy a nikdy z nich nic nezažije na vlastní kůži.

Ale teď, tohle... Elodie se zhluboka nadechla slaného vzduchu. Splnilo se jí přání. Pomáhala svému lidu a vznášela se nad zemí.

I ten nejobyčejnější život může být naplněn něčím nečekaným.

Kapitán Croat navedl loď kolem kamenných strážců.

„Nelíbí se mi.“ Lady Bayfordová se otřásla.

„Mně přijdou krásní,“ opáčila Elodie, když slezla po lanech dolů na palubu.

Sotva loď proplula mezi dvojicí dračích soch, mlha se úplně rozpustila. Vše, co měli před sebou, bylo osvětleno měkkým světlem jako za svítání, jako kdyby tohle místo bylo od zbytku světa tak odlišné, že se jaksi vzpouzelo noci.

Před nimi se rozprostírala safírová laguna se zeleným ostrovem na obzoru uprostřed. Florii poklesla brada. „T-to je ono? Tamhle plujeme?“

Po východní straně se táhly temně zelené sady a lány pšenice, kam až oko dohlédlo. Západní straně dominovala majestátní fialovošedá hora, jejíž vrchol byl obklopený mračny a hvězdami. Pod něžným svitem měsíce se leskl zlatý palác.

Lord Bayford objal dvě dcery. „Vítejte, holubičky moje, na ostrově Aurea.“

PORUČICE RAVELLA VYSTOUPILA na pevninu jako první a vyjela uvědomit palác o jejich příjezdu. Elodie stále nechápala, proč se chování královské velvyslankyně s tím, jak se blížili k Aureji, tolik změnilo, ale brzy ji rozptýlil zlatý kočár, který ji přijel s rodinou odvézt z přístavu.

Vyrazili do vnitrozemí ostrova a Floria chytila Elodii za ruku a stiskla ji, kdykoli ji něco uchvátilo.

„Koukej na ty sady,“ vydechla Floria a ukázala na nekonečné řady stromů obtěžkaných pověstnými aurejskými stříbrnými hruškami, které Henry zmínil v jednom z dopisů, a keře krvavě rudých sangbulí, vyhledávaných po celém světě pro jejich šťavnatou sladkou dužinu a léčebné vlastnosti. Ovoce bylo tak pestré, že v nadpřirozeně jasném světle aurejského měsíce připomínalo drahokamy.

„Je tu tolik... zeleně,“ zírala lady Bayfordová. „Kde berou vodu, aby to všechno zavlažili?“

„Aurea není tak vyschlá jako naše ubohé vévodství,“ řekl lord Bayford. „Díky sňatku Elodie s princem Henrym se už nebudeme muset bát sucha. Díky tomuhle spojení už inophský lid nikdy nebude hladovět. Letos v zimě budeme mít plné sklady, a stejně tak všechny zimy potom.“ Natáhl ruku a stiskl Elodii koleno. „Děkuju ti.“

Elodie se nejspíše kousla do rtu, ale přikývla. Ne proto, že si nechtěla Henryho vzít – z jejich korespondence měla dojem, že to je přemýšlivý mladík, který na ní oceňuje její inteligenci a ze kterého bude jednoho dne dobrý král. Cítila se tak nejspíše právě proto, že si ho vzít *chtěla*. Už dlouho byla připravená na těžký život v Inophe. Ale všechno v Aureji připomínalo sen – od bohatství krásného ostrova až po Henryho zájem o ni – a Elodie se bála, že se to všechno rozplyne, když o tom bude příliš přemýšlet. Třeba se probudí a zjistí, že si to celé vysnila.

Proč si vůbec chtěl budoucí král Aureje – jedné z nejbohatších zemí světa – vzít dceru nižšího lorda z pustého vévodství bez přírodních zdrojů (kromě guána) nebo vojenské síly a jiného politického kapitálu? Díky této alianci Inophe získá jídlo a finanční podporu. Ale co z toho měla Aurea?

Ano, lichotky jí dělaly dobře, to musela Elodie přiznat, a přitom... pořád nedávaly smysl. Potahovala si za uvolněnou nitku na rukávu. To žluté hedvábí byla ta nejhezčí látka, která se kdy dotkla

její kůže, a přitom jí teď v porovnání s velkolepostí Aureje přišla hrubá a zašlá.

„Páni, koukejte na ta jehňátka,“ rozplývala se Floria, když projeli kolem pastvin posetých stády huňatých ovcí. Údajně měly hebčí vlnu než kdekoli jinde na světě a žily jenom v Aureji. Další důvod, proč byl ostrov tak bohatý.

Elodie se vyklonila z kočáru a obdivovala se jim. Měly veliké černé oči a roztomilé čumáčky, vypadaly jako oživé obrázky z pohádkových knížek.

„No věříš tomu, že tady budeš žít?“ zeptala se Floria. „Je to neuvěřitelné. Jestli si někdo zaslouží být princeznou ráje, tak jsi to ty.“

Lady Bayfordová si odfrkla. „Nikdo toho není hoden víc než kdokoli jiný,“ zamumlala potichu.

Elodie potlačila nutkání obrátit oči v sloup. Od okamžiku, kdy jim macecha vstoupila do života, žárlila na to, jak lord Bayford dcery miluje. Bylo to směšné! Dospělá žena a vadilo jí, že sdílí jeho pozornost s dvojicí dětí.

Nebo to možná bylo tím, jak moc Elodie vypadala jako svá matka, a vždy, když se na ni lady Bayfordová podívala, připomnělo jí to, že před ní lord Bayford miloval někoho jiného – *stále* miluje.

Kočár se proplétal vesnicemi plnými větrných mlýnů a poklidných chatek s doškovými střechami. Lidé vystrkovali hlavy z oken a klaněli se, když projížděli kolem. Vypadali úplně jinak než obyvatelé Inophe. Byli také opálení a silní, ale tváře Aurejců byly díky dobré výživě plné a jejich nenucené úsměvy ukazovaly na spokojený život, ne na pouhé přežívání. Elodie jim mávala, ale nedokázala se přimět usmát. Myslela na Inophany, kteří si nemohli dovolit být takto uvolnění.

Ale teď se to třeba změní, pomyslela si. To ji nakonec přimělo přijmout Henryho nabídku. Elodiin sňatek zajistí jejímu lidu spokojenost.

A nad tím se *dokázala* usmát.

Cesta se stáčela výše, z úrodného údolí na úpatí hory, a před nimi se objevil královský palác. Ačkoli Elodie viděla jeho zdi už z dálky z lodi, zblízka na ni byl skoro až moc velkolepý.

Palác z čirého zlata se zvedal z fialovošedého podloží jako přelud z pohádky. Tyčil se do výše tří poschodí, na vrcholu měl oválné parapety a ještě nad nimi se zvedalo sedm dokonale kulatých věží. Každá byla porostlá šlahouny zlatých růží, jež provoňovaly vzduch sladkým aroma. Kolem padacího mostu hrdě visely šarlatové prapory se zlatými třásněmi a s aurejským erbem – drakem, který, jak už Elodie věděla, držel v pařátech snop zlaté pšenice a trs sangbulí. V teplém, jemném vánku se třepotaly vlajky se stejným znakem.

Tak tohle bude můj domov? pomyslela si Elodie.

Nahlas ale řekla: „Tady to musí... být dost těžké uklízet.“

Lady Bayfordová ustaraně zamručela. „Neříkej prosím takové věci, až se setkáš s královskou rodinou.“

Projeli po padacím mostě na hlavní nádvoří a tentokrát se zamračila Elodie.

Nikdo na ně nečekal, aby je přivítal.

Elodie se zmateně rozhlédla. Poručice Ravella vyjela notnou chvíli před nimi. Uprostřed nádvoří sice bublala stříbrná fontána ve tvaru hrušně, jinak se ale neozýval žádný jiný zvuk. Jak to, že bylo na hradě takové ticho? A kam se vůbec poděla poručice Ravella?

„Ehm, zdá se mi to, nebo je tu něco divného?“ zeptala se Flor.

Jejich otec se přinutil usmát, jako kdyby to bylo součástí plánu. „Určitě jsme je jenom zastihli nepřipravené. Podle výpočtů kapitána Croata jsme vlastně dorazili o den dříve...“

Jako na zavalanou se z paláce vynořilo několik sloužících v livrejích a pospíšilo si na nádvoří. Vánek k nim donesl vzdálené tóny nějaké melodie. Pak se jim přišel uklonit kastelán.

„Můj lorde, mé lady, jsme poctěni vaší přítomností v Aureji.“

„Dáváte to najevo dost ledabyle,“ zavrčela lady Bayfordová, zatímco jí jeden z lokajů pomáhal z kočáru.

Kastelán zaváhal, jako kdyby pečlivě vážil slova. „Odpustíte nám, má lady. Je to jen tím, že... ehm... jsme vás dnes nečekali.“

Lord Bayford se zasmál způsobem, který vždycky lidi uklidňoval. Stejný smích pomohl Elodii vyrovnat se se smrtí matky, ačkoli byl otec ze ztráty manželky zničený stejně jako ona. „Naši lodi přál silný vítr,“ vysvětlil. „Doufám, že náš dřívější příjezd nezpůsobil nějaké problémy.“

„Ale vůbec ne,“ ubezpečil ho kastelán, ale na tom, jak to pronesl, bylo něco zvláštního. Možná to bylo tím, jak přehnaně hluboce se klaněl. Nebo tím, že se nikdy neusmál očima.

„Váš příjezd je velice vítán,“ ujistil jej kastelán. „Máme pro vás připraveny komnaty, pokud mne budete následovat.“

Elodie nakrčila čelo. „To nás nepřijmou král a královna? A princ Henry?“ Elodie byla sice nižší šlechtična z naprostého Zapadáková, ale měla si brát následníka trůnu Aureje.

Kastelán se opět uklonil. „Velice se omlouvám, ale královská rodina se momentálně modlí. Uvědomili jsme ji o vašem příjezdu.“

Poté je odvedl do útrob zlatého paláce. Ale místo, aby šli hlavním vchodem, zamířili do řady klikaticích se úzkých chodeb.

„Co má být tohle, chodby pro služebnictvo?“ Lady Bayfordová vypadala pohoršeně.

Floria nakrčila nos. „Nepřijde mi to rozhodně jako uvítání hodné budoucí princezny.“

Ne, to vážně není, pomyslela si Elodie. Nenapadal ji ani žádný důvod, proč by měl jejich příjezd probíhat takto. Ze zkušeností z vedení otcovy země sice dobře věděla, že vnějšek často neodpovídal tomu, co bylo uvnitř...

Ale stejně...

Nechtělo se jí ale kazit Florii nadšení z Aureje, takže ji vzala pod paží. „Měly bychom být poctěny, Flor. Lidé zvenčí uvidí jen veřejná prostranství hradu. Ale jen ti, kdo se těší nejvyšší důvěry, dostanou možnost poznat, jak domov královské rodiny funguje zevnitř.“

Floria se uvolnila. „Asi máš pravdu. A jako budoucí princezna budeš brzy znát všechna tajemství Aureje.“

ELODIE

KASTELÁN JE VEDL nahoru po špatně osvětleném točitém schodišti, výše a výše, a Elodii došlo, že musejí být uvnitř jedné ze zlatých věží.

Než vyšplhali deset pater, všichni se potili a lapali po dechu. Tedy až na Elodii, která pravidelně podnikala celodenní výpravy po dunách Inophe. Jediné, co se jí na schodišti nelíbilo, bylo to, jak blízko se zdály být zdi. Jako malá jednou uklouzla a uvízla hluboko ve skalní rozsedlině. Nikdo ji celé hodiny nehledal, protože všichni předpokládali, že je prostě na průzkumné výpravě nebo si někde hraje, jak to obvykle dělala. Teprve, když se neobjevila na večeři, došlo jejím rodičům, že je něco špatně.

Elodie klaustrofobii nikdy docela nepřekonala, nikdy nezapomněla na ten dusivý pocit, když se ocitla uvězněná a možná navždy opuštěná v úzké trhlíně ve skále. Když tedy kastelán otevřel dveře na vrcholu točitých schodů, Elodie se jimi hned prodrala, aby ze stísněného prostoru unikla.

Zamrkala, protože v místnosti bylo díky měsíčnímu světlu neuvěřitelně jasno.

Pak jí ale došlo, že to nedělal jenom měsíc, zářil celý pokoj. Zdi byly vyrobeny z nablýskaného zlata, nábytek taky. Zrcadla a parapety byly pozlacené, povlečení na posteli a gobelíny a koberce byly zlaté, dokonce i psací pera na stole byla pokrytá zlatem.

„Doufám, že vám tato komnata bude vyhovovat,“ zahlaholil vzneseně kastelán.

„Ehm, ano... bude,“ vydechla ohromeně Elodie. Nikdy v životě tolik zlata neviděla. A i když jí lichotilo, že si jí tak vážili, obracel se jí žaludek z vědomí, že zatímco ona a její lid tolik trpěli, jiní si žili *takhle*.

Floria ale vypískla, proběhla kolem Elodie a vrhla se na postel. Vznešl se z ní obláček zlatého prachu a dopadl na Florii.

I lady Bayfordovou ten pohled ohromil. Přejela rukama po zlatém zdobení dveřního rámu.

„Neváhejte se s jakýmkoliv žádostmi obracet na moje služebnictvo,“ obrátil se kastelán znovu k Elodii. „Momentálně se vám napouští vana a krátce poté vám donesou večeři.“ Zvedl zlatý zvonek, který ležel na nočním stolku. „Zazvoňte, budete-li cokoli potřebovat. Já se vrátím za svítání, abych vás odvedl.“

Elodie se zamračila. „Odvedl kam?“

„Na setkání s princem, samozřejmě.“ Kastelán jednou krátce zazvonil a do místnosti se nahrnuli sluhové s kyticemi květín, jaké Elodie nikdy neviděla. Vypadaly jako shluky různě zbarvených krystalů – rubínově rudé, citronově žluté, ametystově fialové. Natáhla k jedné z nich ruku.

„Ach, buďte opatrná, má lady,“ varovala ji služebná dívka a couvla, takže Elodie květinu minula. „Antodit je krásný, ale velice ostrý. Musíte si dávat pozor.“

To je jako s některými lidmi, pomyslela si Elodie a mrkla na svou pichlavou, ale hezkou macechu.

Lord Bayford po výstupu po schodech konečně popadl dech a zmáčkl Elodii rameno. „Tak co myslíš?“

„Doufám, že můj život tady bude zahrnovat víc než jen krásné pokojky a květiny.“

Otec pobaveně pozvedl obočí.

„To vyznělo špatně!“ pospíšila si Elodie. „Nejsem nevděčná. Naopak, opravdu. Jenom doufám, že Henry –“

„Je hezký!“ vyhrkla Floria a zachránila tak Elodii před dokončením věty. Flor sklouzla z postele a zatočila se na místě.

Elodie se zasmála. „Ano, to by bylo příjemné.“

Jejich otec se uchechtl. „Tak dobrá, co takhle dopřát Elodii trochu soukromí a čas se tu usadit, co říkáte? Nám vana a pořádné jídlo taky neublíží. Těším se na koupel a teplou večeři na pevnině, nic proti našemu báječnému lodnímu kuchaři, samozřejmě. Kasteláne, jestli dovolíte a ukážete nám cestu?“

Lady Bayfordová se naposledy rozhlédla po Elodiině komnatě a popotáhla. „Doufejme, že naše ubytování bude stejně tak zlaté.“

Floria se zašklebila, ale všimla si toho jenom Elodie. Mrkla na ni a políbila sestřičku na temeno hlavy. „Uvidíme se ráno?“

„Nemůžu se dočkat!“ usmála se Floria a pospíšila si za otcem a macechou z místnosti.

Když odešli i sloužící, Elodie si vydechla. Ulevilo se jí, že má chvíli ticha jen pro sebe, první od doby, kdy před dvěma měsíci vyjeli na moře. Procházela se po komnatě a zvykala si na svůj nový svět. Antoditové květiny plnily prostor nebeskou vůní, měsíc se elegantně odrážel od krystalům podobných okvětních lístků a vrhal na zlaté stěny bledé svazky duhových paprsků. Na nočním stolku ležel talířek s inophskými sušenkami. Možná ji královská kuchyně chtěla uvítat malou vzpomínkou na domov. Třeba to manželství nebude jenom snesitelné, ale více než snesitelné.

Na stole pod malebným oknem ležela veliká zabalená krabice. Byla převázaná mohutnou zlatou stuhou. Na zlatém listu u ní stálo:

*Mé budoucí manželce.
Nechť ti tento dar zpřijemní první noc v Aureji.*

„Jak pozorné,“ zamumlala si pro sebe Elodie a rozvázala stuhu. Pak ji úhledně složila a položila ji do rohu stolu. Velice opatrně začala rozbalovat krabici, snažila se nenatrhnout zlatý papír. Byl tak tlustý a zjevně drahý. Chtěla ho zachovat, aby se dal znova použít.

„Ach, Henry,“ zalapala po dechu, když dar uviděla.

Byla to mapa hvězdného nebe ve zlatém rámu, tak jak bude vypadat z Aureje za tři večery – o jejich svatební noci.

Po tváři se jí rozlil úsměv. Přejela po zlatých tečkách představujících hvězdy a stříbrných čárách, spojujících je do souhvězdí. „Jestli od tebe můžu čekat takovéto dary, je to úchvatný začátek našeho spojení.“

Elodie zapátrala po zbytku pokoje a našla další, menší krabičku, ležící pod zrcadlem. Když ji rozbalovala, stáhlo se jí ze vší té marnotratnosti srdce a pomyslela na to, jak lidi v Inophe hladoví.

Krabička byla pokrytá zlatým sametem a lemovaná šarlatovým hedvábím. Uvnitř ležel pár zlatých hřebínků, zdobených mozaikovým vzorem připomínajícím maličkaté štíty. Elodii tím připomněly ocas mořské panny, která byla vyřezaná do přídě lodi kapitána Croata.

Na dalším Henryho vzkazu nakloněným písmem stálo:

*Doufám, že mě poctíš tím, že si je vezmeš do vlasů
v náš svatební den.*

Zachvěly se jí ruce, když jeden hřebínek zvedla a potěžkala ho. Jedna taková ozdoba by zaplatila dostatek jídla pro všechny rodiny

v Inophe na celou zimu, možná i déle. Ale pro Henryho a Aureu to byla jen drobnost.

Měla ale strašnou chuť si je dát hned do vlasů. Nikdy nic tak krásného nevlastnila. V životě ji nikdo dřív takhle nerozmazloval.

Ze vzdálených královských zahrad se začala ozývat tichá hudba. Elodii to vytrhlo ze zamyšlení. Vtom ve věži naproti té Elodiině rozhrnula nějaká žena závěsy a vstoupila do světla měsíce.

Vypadala, že jí je kolem dvaceti, podobně jako Elodii. Měla platinové vlasy po pás, protkané modrými stužkami, a bledou pihovatou plet'. Byla oblečená v hezkých šatech barvy mělké tyrkysové laguny. V šeru noci se jí zaleskly náušnice s drahokamy.

Co byla zač? Dvorní dáma? Budoucí švagrová?

Ta žena hleděla na shromáždění v královských zahradách, ale vypadala... smutně. Měla prázdné oči a pokleslá ramena.

Co v zahradách ji přimělo tvářit se takhle?

„Haló?“ zavolala na ni Elodie.

Neodpověděla. Možná nerozuměla ingletersky.

„*Scuzimme? Hayo?*“ zkusila Elodie další dva pozdravy, které ji naučili obchodníci.

Neznámá na ni pohlédla.

Elodie jí zamávala a usmála se.

Sotva ji ale žena uviděla, vykulila oči. Zavrtěla na Elodii hlavou a prudce zatahla závěsy.

Co to —?

„Páni, to bylo ale nezdvořilé,“ zamručela Elodie.

Na okenním parapetu přistála vlaštovka a jakoby na znamení souhlasu zacvrlikala.

Elodie se pousmála. „Já vím. Stejně jsem se s ní kamarádit nechtěla.“

Vlaštovka naklonila hlavu a pak odskákala ke zlatým přesýpacím hodinám na římse.

Už si jich všimla předtím, ale nevěnovala jim moc pozornosti. Teď jí došlo, že písek v nich je šarlatové barvy a dřevěný rám má tvar dvojice zdobených písmen V dotýkajících se vrcholy uprostřed. Elodie je zvedla a obrátila je. Temně rudý písek se pomalu začal valit z jednoho zlatého V do druhého.

S vlaštovkou společně přihlížely, jak plyne čas. Nevěděla, že ptáci můžou oplývat takovou trpělivostí, že tak dlouho dokáží stát klidně a soustředit se na jednu věc.

Sotva ale poslední zrnko propadlo hodinami, vlaštovka ostře zavřeštěla a vyrazila pryč.

„Ehm, tak jo. Zatím se měj.“ Snad nejsou všichni v Aureji tak podivní a neochotní se spřátelit jako ta vlaštovka a žena v druhé věži.

Elodie vzala hodiny do ruky a chtěla je ještě jednou obrátit. Tentokrát si ale všimla tmavé, červenohnědé skvrny na vrcholu jednoho zlatého V. Vypadalo to jako zaschlá krev. Dotkla se jí.

Zničehonic –

Záblesk pronikavě zelených očí.

Rudé vlasy.

Odrazy ohně v naleštěném povrchu koruny.

Elodie uskočila od přesýpacích hodin a vrazila plnou silou do opěradla židle. Srdce jí bilo jako splašené. Omylem přitom hodiny srazila z parapetu, takže se roztříštily o zem deset poschodí pod ní.

Co se to u všech pekel stalo?

Zalapala po dechu, cítila se, jako kdyby se topila.

Sotva ale popadla dech, dala se do smíchu.

Ach, můj bože, jsem tak unavená, že sním, i když jsem vzhůru, a soudím lidi celého ostrova podle hloupého ptáka.

Opravdu byla vyčerpaná, utahala ji jak dvouměsíční pout' po moři, tak vzrušení z příjezdu do Aureje. *A k tomu* se měla hned ráno setkat se svým budoucím manželem. Žádný div, že se jí všechno trochu popletlo.

Naklonila se přes parapet a shlédla dolů.

Z hodin zbyla jenom malá hromádka rozbitého dřeva a skla, nic víc.

Elodie nad svou fantazií zakoulela očima a znova se zasmála, pak se stáhla zpátky do pokoje.

ELODIE NEDOKÁZALA USNOUT ani po teplé koupeli a bohatém jídle sestávajícím ze syté směsi dušeného masa z býčí oháňky a nudlí s máslem. Stále nemohla dostat z hlavy představu, že se má už za pár hodin setkat s Henrym. Pořád se převracela, odkopala si přikrývky, zase je na sebe natáhla. Pokoušela se v duchu počítat pouštní kozy, šedivá, bradatá zvířata, potulující se po planinách u nich doma. A když to nezabralo, zkusila uvolnit všechny svaly. Nejprve se soustředila na prsty na nohou, pak lýtká a svaly ve stehnech, silných po letech lezení a chození. Uvolnila břicho, pak hrud'. Silné, štíhlé svaly v pažích. Krk. Hlavu. Dokonce i uši.

A pořád byla vzhůru.

Elodie si povzddechla a vzdala to. Potřebovala zaměstnat mysl něčím jiným než neschopností usnout, a tak si začala připravovat, co řekne, až se setká s králem Rodrickem a královnou Isabellou, a obzvlášť co řekne Henrymu. Nemohla si zítra dovolit nemotornost nebo mizerný přednes. Potřebovala mít v hlavě scénář, podle kterého by se mohla řídit.

„Vaše Veličenstva, je mi velkou ctí vás poznat.“

„Vaše Veličenstva, je mi velkou ctí být ve vaší přítomnosti.“

„Vaše Veličenstva, je vaší velkou ctí, že jste v mé – áá! Chci říct, mám tu čest být – ne! Vaše Velikosti – Vaše *Veličenstva* – je mi velkou ctí být ve vaší přítomnosti.“

Nebesa, pomozte mi.

Ve snaze lépe se soustředit se zahleděla do tmavého stropu a myslela pouze na svá slova.

Dokud se strop nedal do pohybu.

„Co se to s tímhle místem děje?“ Vyjekla a náhle se jí opět vybavila halucinace s hodinami. Elodie se vyškrábala do sedu a honem zapálila knot lampičky na nočním stolku.

Jemná záře plamene odhalila zlatý strop zdobený stejnou mozaikou, jaká byla na hřebíncích, až na to, že tyhle štítům podobné tvary byly poskládané jako fraktál, takže v každém detailu se opakoval týž vzor jako v celku. Obrazce začínaly ve středu místnosti a stáčely se do jejích okrajů. Elodie na ně zírala, příkrývky přitažené pevně k bradě, jako kdyby ji mohly ochránit. V duchu vyzývala strop, ať se zase pohne, ale zároveň doufala, že to byla jen hra stínů, kterou si její unavená mysl špatně vyložila.

Stalo se to znovu! Skoro, jako kdyby se ta mozaika plazila...

Naštěstí zvítězila logika. *Strop se nemůže hýbat. Tím pádem to musí mít jiné vysvětlení.*

Aspoň v to doufala.

Elodie nahoru hleděla ještě pár dalších vteřin.

Mozaika se skutečně *nehýbala*. Jenom to tak působilo, protože světlo, které na ni svítilo, se chvělo, takže se nepravdělně odráželo od jednoho tvaru k druhému. Prostě ji jen mátl vlastní unavená mysl, stejně jako v případě těch přesýpacích hodin.

Světlo ale nepřicházelo z lampičky na nočním stolku. Vycházelo zvenčí.

Elodie vyklouzla z postele a pospíšila si k oknu. Nemohla se dočkat, až rozptýlí i poslední iracionální stopy paniky.

Touhle dobou byla noc kvůli husté mlze černočerná, jen od strany hory přicházela znepokojivá záře.

Pochodně. Celé procesí pochodní.

„Co se to tam děje?“

Bohužel tam moc neviděla, protože věž byla natočená tak, že protější věž – ta, ve které bydlela neznámá světlovlasá žena – jí

částečně zakrývala výhled. Elodie popadla plášť a pospíšila si dolů po schodech.

Ve dvou třetinách cesty zatlačila do bočních dveří a vkročila na cimbuří hradu. O pár stop dál se zvedala palácová zeď. Odtamtud by měla mít na pochodně mnohem lepší výhled.

Vyjekla, když zahrula za roh a skoro vrazila do Florie, která se opírala o jednu ze střílen.

„*Merdú*, Flor, tys mě vyděsila! Co tady děláš? Jsou tři ráno!“

Mladší sestra se na ni křivě usmála. „Asi to samé, cos chtěla dělat ty. Chtěla jsem se lépe podívat na tamhleto na té, jak jí poručice Ravella říkala? Hoře Khaevis?“

„Ano, tak se jmenuje, a opravdu jsem se na ni šla podívat,“ přiznala Elodie. Bože, byla ale ráda, že sestru vidí. Pevně Florii objala.

Vtom si všimla, co má Flor na sobě: stříbrnou kápi lemovanou fenčí kožesinou. „Není to oblíbený plášť naší macechy?“

Floria se zářivě usmála. „Na mně vypadá lépe.“

„Takhle si udělá plášť z *tebe*, až si všimne, že jí zmizel z kufru. Je to to nejlepší, co má.“

Floria se uchechtla.

Pak jejich pozornost ale zase upoutaly pochodně, které se daly do pohybu.

„Co myslíš, že tam nahoře dělají?“ zeptala se Elodie.

„Doufala jsem, že na to budeš mít odpověď *ty*,“ opáčila Floria.

Na tom, jak se ty malé skvrnky světla v temnotě noci chvěly, bylo něco znepokojivého. Elodie svraстила čelo a přihlížela, jak se sunou po hoře výše, jak plameny blikají ve větru. V půlce cesty na horu Khaevis se zastavily a zůstaly tam deset, možná i patnáct minut.

Najednou všechny pochodně ve stejný okamžik zhasly.

Elodii naskočila husí kůže a přeběhl jí mráz po zádech.

Floria zalapala po dechu, ale ne zděšením. Spráskla potichu ruce. „To bylo nádherné,“ vydechla.

Vážně? Elodie zírala na černé úbočí hory a pokoušela se pochopit, jak to Flor myslela.

„Tak sladěný pohyb,“ vysvětlovala Flor, „a ty jasné plameny v temnotě a mlze...“

Elodie asi trochu pochopila, co sestru tak nadchlo. Možná se příliš nechala znervóznit setkáním s královskou rodinou – a z toho, že se jí má úplně změnit život –, než aby viděla věci normálně. Co na tom, že se uprostřed noci dalo na cestu procesí s pochodněmi, to nemuselo znamenat nic špatného. Za měsíčního svitu se děla spousta hezkých věcí – opékání žužu nad ohněm, určování kurzu lodi za pomoci souhvězdí, držení Florie za ruku a dívání se na její výraz, když padala hvězda a něco si přála.

Floria švitořila dál. „To musela být nějaká aurejská předsvatební tradice!“

„Nebo to nemá s mojí svatbou nic společného,“ podotkla Elodie, a i když to vyznělo trochu nedůtklivě, nemusela Florii nic vysvětlovat nebo se jí omlouvat, protože jí sestra rozuměla i beze slov. Floria chápala, že tím Elodie chtěla říct, že nechce být tím typem člověka, který si myslí, že se kolem něho točí všechno v království. Znova Flor objala a ta jí objetí oplátila.

Zdržely se ještě chvíli venku, ale pochodně se už nerozsvítily. Nakonec jim začalo být chladno a vrátily se do nitra věže.

„El?“ zeptala se Floria tichým hláskem.

„Ano?“

„Já nevím, co bez tebe budu dělat.“

„Jak to myslíš?“ Elodie se sestře zahleděla přímo do očí. „Jsi chytrá, silná a schopná. Však se beze mě obejdeš.“

„Já vím, že tě *nepotřebuju*... ale chci tě u sebe. Kdo mi bude kreslit bludiště? Kdo mě bude pouštět k sobě pod peřinu, když budu mít